

Νεαρός ποιητής υπέβαλε τῷ Βολταίρῳ τραγωδίαν τινα, καὶ ἐζήτησεν ἐπ' αὐτῆς τὴν γνώμην του.

— Ἡ δυσκολία δὲν εἶνε—ἀπήντησεν ἐκεῖνος—νὰ γράψῃ κανεὶς μίαν τέτοιαν τραγωδίαν, ἀλλὰ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ἐκεῖνον ποῦ τὴν ἔγραψε.

* * *

Θεόδωρος ὁ Σικελιώτης ἀναφέρει ὅτι, ἐὰν ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας ἔχανε κατὰ τύχην τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν χεῖρα, τὰ ὦτα κτλ. οἱ ὑπῆκοί του ὥφειλον νὰ φαίρῃσιν τὸ αὐτὸ μέλος εἰς ἑνδεῖξιν συμπαθείας. Τὸ κατ' ἐμέ—προστίθῃσιν ὁ ἀναφέρων τοῦτο Saint Foix—θὰ ἀπῆλθον ἕνα οἱ ὑπῆκοι τοῦ βασιλέως τῆς Αἰθιοπίας, ὅσakis ὁ ἄρχων αὐτῶν ἦτο καλός, δίκαιος, ἐνάρετος, προσεπάθουν νὰ τὸν μιμηθῶσι.

* * *

Διάσημος στρατηγός, ἀσθενήσας βαρέως, ἀπέθνησκεν εἰς τὴν κλινὴν του, ὡς ὁ κοινότερος τῶν ἀνθρώπων. Ἐκάλεσεν, ἐν τούτοις, τὸν ἱατρόν του, πρὸς ὃν εἶπε.

— Εἶμαι πολὺ ἄσχημα γιὰ τρέ. Ἀπαντήσατέ μου ἑλευθέρως: πιστεύετε ὅτι θὰ εἰσπορέσω νὰ τὴν γλυτώσω; Ὁ ἱατρός ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ἀμφιβολίας.

Τότε ὁ ἄρρωστος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν νοσοκόμον του.

— Ἐν ξίφος, φωνάζει, ἐν ξίφος! . . .

— Ἦσυχάσατε, λέγει ὁ ἱατρός, ἔντρομος, νομίσας, ὅτι θέλει ν' αὐτοκτονήσῃ.

— Ἐν ξίφος, ἐπαναλαμβάνει ἐκεῖνος, ἐν ξίφος.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί θέλετε νὰ κάμετε; λέγει ὁ ἱατρός.

— Ἐνας ἄνθρωπος, σὰν κ' ἐμένα, πρέπει, γιὰ τρέ, νὰποθνήσκῃ μετὰ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας—ἀπήντησεν ὁ ἀποθνήσκων ἀφελέστατα. Καὶ ἀπέθανε, τῷ ὄντι, ὡς στρατηγός μετὰ τὸ ξίφος εἰς τὰς χεῖρας.

* * *

Ὁ διάσημος τοῦ «Ἀπωλεσθέντος Παραδείσου» (Paradise Lost) ποιητής, ὁ πολὺς Μίλτων, τυφλωθεὶς, ἦλθεν εἰς τρίτον γάμον μετὰ γυναικὸς ὠραίας μὲν, ἀλλὰ δυστρόπου, ὡς λέγεται. Ἡμέραν τινα ὁ λόρδος Β. ἔλεγεν αὐτῷ, χαριεντιζόμενος, ἐνώπιον τῆς γυναικὸς του, ὅτι αὕτη ἦτο ὠραία ὡς ῥόδον.

— Δὲν δύναμαι νὰποφανθῶ περὶ τῶν χρωμάτων, ἀπήντησεν ὁ Μίλτων, ἀλλὰ κρίνω ἐκ τῶν . . . ἀκανθῶν. ΙΧΝΕΥΜΩΝ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τῇ ΦΙΛῇ ΝΕΟΤΗΤΙ

Ω! ποίος ἄλλοτε κ' ἐγὼ καθὼς ὑμεῖς ἐπίσης ἐπὶ τοῦ χάρτου ἔγραφον ἐρώτων διαχόσεις . . . καὶ τῆς ψυχῆς μου τοὺς παλμοὺς καὶ τὰ αἰσθήματά μου ἄπερ ἠσθάνθη, ἀγαπῶν, εἰς τὴν νεότητά μου . . . ἀλλ' ἤδη, στίχους θλιβεροὺς καὶ ἐλεγεῖα γράφων, στρέφω τὸ βλέμμα πάντοτε πρὸς τὸν μοιραῖον τάφον.

Ω! πόσον εἶναι προσφιλέας, ἐρώσα ἡ νεότης εἰς ἡν αἰσθήματα ἄγρὰ ἐμπνέει ἡ θεότης. Τὸ πᾶν λαλεῖ ἐν αὐτῇ, καὶ ἐν λαμπρᾷ εἰκόνι θυμῆρος οὐρανὸν καὶ γῆν μ' ἐν βλέμματι τῆς ἐνώγει, ἀλλ' ἡ παλαιούσα ψυχὴ ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων, ποθεῖ ἐν μέσῳ τὰ βιοτ' ἐρήμων καὶ μνημάτων . . .

Δὲν ἐγεννήθη δυστυχὴς καὶ ἀπελπισ, ὦ φίλοι, ἀλλ' ὡς ὑμεῖς, τρισόλβιος . . . κ' εἰς τὰ χλωμά μου χεῖλη ἀπέπνεε τὴν χάριν τοῦ ἀειθαλὸς ὁ γέλως κ' ἐπλήρου τὴν καρδίαν μου, αἰθεροβάμων ἔρω. Ἀλλ' ἤδη . . . με αἰμάσσουσιν ἐκ τῶν δειτῶν καρδίαν, διέρχομαι τοῦ βίου μου τὴν ἄλυστον σκοτίαν.

Ψάλλε νεότης παιδρὺν τὰ τρυφερά σου ἔτη μ' ἐρώτων ἄσματα φαιδρὰ καὶ εὖθυμα, πρὶν ἔτι παρέλθῃ ἀνεπιστρεπτὴ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς σου, κ' ἐξατμισθῇ, τὸ ἄρωμα, τὸ σφρῖγος τῆς ψυχῆς σου . . . ἦ, ὃ μὴ γένοιτο, στυγρὴ ἡ συμφορὰ ἐσκήψῃ, καὶ εἰς κενθμῶνα στεταγμῶν ἀπέλπιδα σὲ δέξῃ.

Ψάλλε νεότης, παιδρὺν τὰ ῥαδιὰ σου ἔτη μ' ἐρώτων ἄσματα φαιδρὰ καὶ εὖθυμα, πρὶν ἔτι ἐπέλθῃ ἀτερπὴς χειμὼν τοῦ βίου παρακαίρως καὶ σθέση πᾶσαν ζεῖδωρον ἀκτινὰ του ὁ ἔρως καὶ μεταβάλλῃ τὴν χαρὰν τῆς ἡδονῆς ὁ πόθος . . . ἦ σὲ μαράνουν ὡς ἐμὲ αἱ λύπαι καὶ ὁ χρόνος!

Ἐν τῷ Τιτανεῖῳ κήπῳ Πειραιῶς 9 ὁρίῳ 1883.

Τῷ ΜΙΚΡῷ ΜΟΥ ΦΙΛῷ

ΙΩ. Π. Π.

Ὁραία, ὡς τὸ ῥόδον τοῦ Μαῖου,
Γλυκεῖα, ὡς τὸ μύρον τοῦ ναρκίσσου,
Λαμπρά, καθὼς ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου,
Εὐδαίμων, σὲ μαγεύει ἡ ζωὴ σου—

Ποτὲ τοῦ κόσμου τούτου τοῦ ἀθλίου
Μὴ αἰσθανθῇ τὰς θλίψεις ἡ ψυχὴ σου,
Νὰ θάλλῃς, ὡς αὐγὴ τοῦ Ἀπριλίου,
Χρυσόπτερον πτηνὸν τοῦ Παραδείσου.

Καλὸς νὰ γίνῃς, ὅπως ὁ πατήρ σου!
Εἶς ἄστρον, μόλις—μόλις ἀνατέλλων.
Νὰ μὴ σβεσθῇ τὸ φῶς σου καὶ τὸ πῦρ σου.

Λαμπρὸν νὰ σοὶ δημιουργήσουν μέλλον
Μεγαλουργὸς ὁ νοῦς σου καὶ ἡ χεὶρ σου,
Νὰ ἔχῃς εὐτυχίαν τῶν ἀγγέλων!

Ἀργεῖ 1 Ἰανουαρίου 1883

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ.

ΤΟ ΔΟΝΤΑΚΙ ΤΗΣ

Τὸ διαμαρτάκι τοῦ ἴσχυος στολίδ' ἀλλοῦ νὰ γείνη
Καὶ μέσ' στὴ λάμψι τῆς μορφῆς μορφώτερον ν' ἀστράψῃ,
Εἰς τὸ κοντὶ ποῦ ἀμέτρητα διαμάντια τέτοια κλείνει
Κε' ἂν λείψῃ, τέτοια ἔλλειψι, τὸ ξέρεις, δὲ θὰ βλάψῃ.
Ὅστε καὶ σέα ἂν σοῦ λείψῃ ἕνα μικρὸ δοντάκι,
Σὰν μέσ' ἀπ' ὧρα θησαυρὸν νὰ λείψῃ ἕνα χαλίκι,
Ἀλλοῦ ἴσχυος, πραγματικῶς νὰ γείνη διαμαρτάκι,
Πλὴν τίποτε δὲν ἀφαιρεῖ ἀπ' τὴ διαμαρτοθήκη!

ΑΙΜΙΛΙΟΣ.